

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาแรงจูงใจฝึกลับฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ (2) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจฝึกลับฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง กับกลุ่มนักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ (3) เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจฝึกลับฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีตกับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน (4) เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยกับสถานภาพของนักมวยไทย

กลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาวิจัย คือ นักมวยไทยอาชีพ ทำการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive selection) ได้กลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 60 คน เป็นนักมวยไทยในอดีต 30 คน และนักมวยไทยในปัจจุบัน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนตัวของนักมวยไทยอาชีพ ผู้ตอบตรวจคำตอบและเติมคำ จำนวน 10 ข้อ และตอนที่ 2 เป็นแบบวัดแรงจูงใจฝึกลับฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ จำนวน 40 ข้อ ผู้วิจัยเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ได้ข้อมูลกลับมาทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นนักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในอดีต 15 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 25 นักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในอดีต 15 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 25 เป็นนักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน 15 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 25 และนักมวยที่มีฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน 15 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 25 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ทดสอบความแตกต่างระหว่างตัวแปรสถานภาพของนักมวยไทย ฝึกลับฤทธิ์ผลในการชกมวย กับคะแนนแรงจูงใจฝึกลับฤทธิ์ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way Analysis of Variances) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปแบบตาราง และความเรียง ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของนักมวยไทยอาชีพ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยไทย จำนวน 60 คน กระจายแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างของนักมวยไทยในอดีต จำนวน 30 คน และกลุ่มตัวอย่างของนักมวยไทยในปัจจุบัน จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ นักกลุ่มตัวอย่างของนักมวยไทยทั้งหมดมาแยกเป็น กลุ่มตัวอย่างนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง และกลุ่มตัวอย่างนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ ร้อยละ 13.3 ของกลุ่มตัวอย่างนักมวยทั้งหมด มีอายุ 20 ปี ร้อยละ 23.3 ของกลุ่มตัวอย่างนักมวย ชกมวยมาเป็นเวลา 9 ปี ร้อยละ 38.3 ใช้เวลา 3-4 ชั่วโมง ในการฝึกซ้อมแต่ละวัน สาเหตุที่มาชกมวย เพราะอยากมีรายได้ คิดเป็นร้อยละ 46.7 ร้อยละ 55.0 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างนักมวยไทย ร้อยละ 53.3 บิดามารดามีรายได้รวมกัน 2,001 - 4,000 บาทต่อเดือน ร้อยละ 55.0 ของกลุ่มตัวอย่างนักมวยไทย บิดาประกอบอาชีพเกษตรกร ร้อยละ 53.3 ของกลุ่มตัวอย่างนักมวยไทยมารดาประกอบอาชีพเกษตรกร และผู้สนับสนุนในการฝึกซ้อมเป็นผู้ฝึกสอนมวยไทยที่รู้จักกัน คิดเป็นร้อยละ 71.7 ของกลุ่มตัวอย่างนักมวยไทยทั้งหมด

2. แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ

2.1 แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพโดยคิดจากค่าเฉลี่ยรวม พบว่าแรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.05

2.2 แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพเมื่อจำแนกตามสถานภาพของนักมวยไทย พบว่า แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยในอดีต และนักมวยไทยในปัจจุบันมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.53 และ 132.57 ตามลำดับ

2.3 แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ เมื่อจำแนกตามสัมฤทธิ์ผลในการชกมวย พบว่า แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ของกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง และกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 143.97 และ 122.13 ตามลำดับ

2.4 แรงจูงใจฝึกล้มฤทธิ์ระหว่างนักมวยไทยในอดีต และนักมวยไทยในปัจจุบันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.5 กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.6 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพของนักมวยไทยกับสัมฤทธิ์ผลในการชกมวย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยในเรื่อง การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยไทยอาชีพ มีประเด็นที่สามารถอภิปรายได้ ดังนี้

1. จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง กับกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ พบว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระหว่างกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงกับกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 143.97 และ 122.13 ตามลำดับ และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1 ที่ตั้งไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง กับกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำแตกต่างกัน จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงเท่ากับ 143.97 ซึ่งสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 122.13 ดังนั้นสามารถกล่าวได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยดังที่ ไวน์เนอร์ (Weiner, 1972) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน จะประสบผลสำเร็จในการทำงานต่างกัน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถชี้ให้เห็นชัดถึงพฤติกรรมสู่สัมฤทธิ์ผล (Achievement Oriented Behavior) ของนักกีฬาที่มีระดับแตกต่างกัน การที่นักกีฬามีระดับพฤติกรรมที่มุ่งสู่สัมฤทธิ์ผลที่ต่างกัน มีผลให้นักกีฬามีผลสัมฤทธิ์ทางกีฬาแตกต่างกันด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ ราาพิทพิย์ ชีรินิติ (2515) ที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญ ที่จะกระตุ้นให้นักกีฬามีความเต็มใจที่จะปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของตน ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมักจะประสบความสำเร็จมากกว่านักกีฬาที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ดังนั้น การที่นักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง มีความ

พยายาม ความมุ่งมั่น สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำ จึงเป็นข้อสนับสนุนทฤษฎีของไวเนอร์ (Weiner, 1972) และข้อค้นพบของ ราวีพิทย์ ชีรินติ (2515) ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 1

2. จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีต กับนักมวยไทยในปัจจุบันพบว่า คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีต กับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 133.53 และ 132.57 ตามลำดับ และไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ที่ตั้งไว้ว่า แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มนักมวยไทยในอดีตกับกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบันแตกต่างกัน จากผลการวิจัยสามารถอธิบายได้ว่า แรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ของกลุ่มนักมวยไทยทั้งในอดีต และปัจจุบันมีระดับคะแนนเฉลี่ยที่ไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์หาข้อสรุปได้จาก ผลการตอบแบบสอบถามดังที่แสดงในบทที่ 4 ตารางที่ 4 ในข้อ สาเหตุที่มาชกมวย ร้อยละ 46.7 ต้องมีรายได้ รองลงมา ร้อยละ 38.3 อยากมีชื่อเสียง ซึ่งสอดคล้องกับ สกินเนอร์ (Skinner, 1948 อ้างถึงใน นพมาศ ชีรเวทิน, 2534) เชื่อว่าการกระทำที่มนุษย์เลือกทำขึ้นอยู่กับความมากน้อยของแรงขับที่จะต้องตัดสินใจการกระทำนั้น ๆ และยังอธิบายว่า แรงจูงใจที่เกิดขึ้นเป็นผลสืบเนื่องมาจาก ระบบสิ่งล่อใจ (Incentive system) ซึ่งหมายถึงทั้งเงินรางวัล และชื่อเสียง ที่นักมวยจะได้รับเมื่อได้รับชัยชนะ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ มาสโลว์ (Maslow's theory of motivation) ที่ว่าเป็นลำดับขั้นความต้องการที่สำคัญ ๆ ของคนไว้ ความต้องการทางด้านร่างกายเป็นพื้นฐานที่สำคัญ คือ ทุกคนต้องการอาหาร เพราะอาหารเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิต ดังนั้นคนจึงมีความต้องการเงินเพื่อสามารถนำมาซื้อหาอาหารเพื่อการดำรงชีวิตต่อไป และสอดคล้องกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์ในแง่ที่เป็นทฤษฎีทางด้านกระบวนการ (Process theory) ในกลุ่มทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory) ในทฤษฎีการเสริมแรงที่ว่าเงินเป็นตัวเสริมแรงที่เป็นตัวเสริมแรงทุติยภูมิ (Conditioned or secondary reinforcement) ซึ่งตัวเสริมแรงทุติยภูมินี้ ยังเป็นตัวเสริมแรงทางสังคมที่เป็นคาชม การมีชื่อเสียง มีคนยกย่อง ซึ่งกลุ่มนักมวย ร้อยละ 38.3 ต้องการอยากมีชื่อเสียง ดังที่ เฮอร์แมน (Hermans, 1970) ได้กล่าวว่าแรงจูงใจไม่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบที่ผลักดันให้บุคคลต้องการมีสถานะที่สูงขึ้น

เช่นเดียวกับ โรเซน (Rosen, 1959) กล่าวว่า องค์ประกอบด้านโครงสร้างของครอบครัว ซึ่งได้แก่ ลักษณะของครอบครัว ขนาดของครอบครัว ระดับชั้นทางเศรษฐกิจ และสังคมของครอบครัว เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของบุตร เพราะสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นองค์ประกอบที่สำคัญต่อการชกมวยของนักมวย พิจารณาได้จากผลการตอบแบบสอบถามที่แสดงไว้ในบทที่ 4 ในข้อระดับการศึกษาที่สำเร็จ ร้อยละ 55.0 สำเร็จการศึกษาในระดับประถมศึกษา และร้อยละ 33.3 สำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา หรือ ปวช. ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์น้อยที่ทำงานทำนปัจจุบัน อีกทั้งรายได้ของบิดามารดาารวมกัน ต่อเดือนเพียง 2,001-4,000 บาท คิดเป็น ร้อยละ 53.3 และร้อยละ 38.3 บิดามารดา มีรายได้เฉลี่ยไม่เกิน 2,000 บาทต่อเดือน ซึ่งพิจารณาได้ว่าเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักมวยมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ในการฝึกซ้อม และการแข่งขัน เพราะต้องการเงินรางวัลมาใช้นครอบครัว จากสภาพเศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาของนักมวยไทยอาชีพ มีลักษณะคล้ายคลึงสอดคล้องกัน จึงส่งผลให้นักมวยไทยในอดีต และนักมวยไทยในปัจจุบันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

3. เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลในการชกมวย คือ กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูง และกลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำ กับสถานภาพของนักมวยไทย คือ กลุ่มนักมวยไทยในอดีต และกลุ่มนักมวยไทยในปัจจุบัน พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลในการชกมวย กับสถานภาพของนักมวยไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน แสดงให้เห็นว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูงในอดีตและนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน กับนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำในอดีต และนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน แตกต่างกัน จากการศึกษาคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เห็นว่า คะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูงในอดีต แต่นักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำในอดีต มีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่า นักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ในสภาพปัจจุบันการแข่งขันชกมวยมักจะมีการมอบรางวัลแก่นักมวย เพื่อเป็นสิ่งล่อใจภายนอก เช่น มอบทองคำ เงิน บ้าน ที่ดิน ฯลฯ เมื่อมีผลการชกที่ชนะคู่ต่อสู้ ชกได้ประทับใจ หรือชกแล้วได้ครองตำแหน่งแชมป์ ตลอดจนเงินรางวัล

ค่าตัวของนักมวยที่สูงขึ้นมา ตัวอย่างเช่น แก่นศักดิ์ ส.เพลินจิต ซึ่งเป็นนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูง ในปัจจุบันได้รับรางวัลค่าตัวในการชกแต่ละครั้งประมาณ 350,000 บาท เมื่อเปรียบเทียบกับนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในอดีตอย่าง ดาวรุ่ง ศิษย์ยอดธง ซึ่งได้รับรางวัลค่าตัวในการชกแต่ละครั้งประมาณ 20,000 บาท จะเห็นได้ว่าเงินรางวัลเป็นสิ่งล่อใจให้นักมวยมีความมานะพยายามในการฝึกซ้อม และการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีแรงจูงใจของ สัมฤทธิ์ของ แอทกินสัน (Atkinson, 1978) ที่ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่จะกระตุ้นให้บุคคลกระทำการกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อมุ่งผลสำเร็จขึ้นอยู่กับค่าของสิ่งล่อใจ และการรับรู้โอกาสที่จะประสบผลสำเร็จเป็นสำคัญ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเงินรางวัลหรือของรางวัลที่มอบให้นักมวย เป็นสิ่งล่อใจอันหนึ่ง ที่ทำให้นักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในปัจจุบัน มีแรงจูงใจฝึกล้มสัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยสูงในอดีต

ส่วนนักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในอดีต มีคะแนนแรงจูงใจฝึกล้มสัมฤทธิ์สูงกว่านักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน ทั้งนี้ผู้วิจัยมีความคิดเห็นว่า จากสภาพสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่เปลี่ยนแปลง เช่น แหล่งท่องเที่ยว และสถานเริงรมย์เพิ่มมากขึ้น ซึ่งแหล่งบันเทิงต่าง ๆ นับว่า มีส่วนทำให้นักมวยขาดความรับผิดชอบในการฝึกซ้อม เพราะถึงจะรู้ว่าเป็นสถานที่ไม่เหมาะสม แต่ก็เป็นสิ่งล่อใจให้นักมวยหลงเพลิดเพลินติดอกติดใจได้ง่าย จากรายงานของพนักงานควบคุมความประพฤติ ที่สืบเสาะหาข้อเท็จจริง ที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดทางอาญา ประภาศน์ อวยชัย (2526) มักจะปรากฏว่า เด็กหรือเยาวชนมักไปมั่วสุราน้ำเมาแหล่งที่เป็นอบายมุข ดังกล่าวมาน้อย ดังนั้น เมื่อนักมวยเคยเข้าไปเที่ยวในสถานเริงรมย์เสียครั้งหนึ่งก็มักจะหาทางเข้าไปเที่ยวอีกให้ได้ ทำให้ขาดความตั้งใจในการฝึกซ้อม มักจะหลบหลีก หรือหลีกเลี่ยงการฝึกซ้อมขาดความรับผิดชอบในตนเอง เมื่อเป็นเช่นนี้จะส่งผลให้ นักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในอดีตมีแรงจูงใจฝึกล้มสัมฤทธิ์สูงกว่า นักมวยที่มีสัมฤทธิ์ผลในการชกมวยต่ำในปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยสูง มีแรงจูงใจ
 ใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มนักมวยที่มีสัมฤทธิผลในการชกมวยต่ำ นั้นแสดงว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
 มีผลต่อสัมฤทธิผลของบุคคล ดังนั้น ผู้วิจัยเสนอให้ผู้ที่มีหน้าที่ดูแลนักกีฬาและผู้ฝึกสอนกีฬา พึงระลึกรถึง
 หน้าที่และความรับผิดชอบอยู่เสมอ ควรที่จะเพิ่มแรงจูงใจให้นักกีฬา เช่น ใ้ช้การเสริมแรงโดยมี
 การให้รางวัล หรือคำชม เมื่อนักกีฬาประสบความสำเร็จ ผู้ฝึกสอนควรที่จะชี้แนะให้นักกีฬาแก้ปัญหา
 ตามลำดับขั้น จะทำให้นักกีฬามีความพยายามในการฝึกซ้อม และการแข่งขัน ใ้รางวัลแก่นักกีฬา
 ที่มีความพยายามจนประสบความสำเร็จด้วยตนเอง ตลอดจนความกระตือรือร้นของผู้ฝึกสอนเอง
 จะเป็นสิ่งที่ทำให้นักกีฬามีความตั้งใจในการฝึกซ้อม ซึ่งมีผลในการพัฒนาทักษะ และเพิ่มพูนศักยภาพ
 ของนักกีฬาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่จะเป็นประโยชน์ในการ
ฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬา
2. ควรมีการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกีฬาประเภทอื่น ๆ เพื่อเป็นการขยาย
ขอบข่ายการศึกษาในเรื่องนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักกีฬาไทยในระดับต่าง ๆ
เช่น กีฬามหาวิทยาลัย กีฬาเยาวชนแห่งชาติ กีฬาแห่งชาติ ฯลฯ
4. ควรมีการศึกษา ค้นคว้า แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในกีฬาประเภทอื่น ๆ
ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น